

ವಿಂಕಿಯ ಪತ್ರಿದಾರಿ

ಜಿ.ವಿ. ಅರುಣ

ಕಲೆ: ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ ಸೆಸಿಹಿತ್ತು

ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾರ್ಥ ಶಾಲೆಗೆ ಬಂದಾಗ ವಿಂಕಿಯ ಅಪ್ಪಸ್ವೇಹಿತೆ ಇಂಚರಳ ಕಲ್ಲುಗಳು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದವು. ವಿಂಕಿ ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಳು. ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದು ‘ವನಾಯ್ದು ಇಂಚರ...?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಇಂಚರ ದಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುವುದಕ್ಕೆ ಪೂರಂಬಿಸಿದಳು. ವಿಂಕಿ ಅವಳನ್ನು ತಬ್ಬಿ ಹಿಡಿದು, ‘ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುಳ್ಳೆ. ವನಾಯ್ದು?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ‘ಪಾಪ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಮುಖಾರ್ಥ ಇಲ್ಲ? ಅವಳ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಕೆಂದು ಹೊರುವ? ಅವಳ ಏನಾದರು ಈ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಚಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಲ್ಲಿಯೇ?’ ಹಿಡಿಗೆ ವಿಂಕಿಗೆ ಅನೇಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದವು. ಇಂಚರ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ‘ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೃಗರ್ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದೆ’ ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಮೂಗನ್ನು ಸೇರುದುಕೊಂಡು ಅತ್ಯಾರೆ.

ಇಂಚರಳ ಮನಗೆ ಬಂದು ವಾರದ ಹಿಂದೆ ಅವಳ ತಂದೆ ಒಂದು ಬೆಕ್ಕಿನ ಮರಿಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವಳು ತನ್ನ ಮಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ‘ಬೆಕ್ಕಿನ ಮರಿ ಬೇಕು’ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಹಾಗಾಗಿ ಗಾಢ ಕಂದು ಬಣ್ಣದ ಬೆಕ್ಕಿನಮರಿ ಅವಳ ಕ್ಕೆ ಸೇರಿತ್ತು. ಅದು ಪುಟ್ಟ ಮುಲ್ಲಿಮರಿಯಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಇಂಚರ ಅದನ್ನು ಹೃಗರ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಹೃಗರ್ ಇಂಚರಳನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಓದುವಾಗ ಕಾಲ ಕೆಳಗೆ ಕುಶಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು, ಸುಮಾನೆ ಕುಶಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಾಗೂ

ಅವಳ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗುತ್ತಿತ್ತು, ಶಾಲೆಯಿಂದ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತು ಹದಿನ್ಯೆದು ನಿಮಿಜಗಳು ಅದರೊಡನೆ ಅಟವಾಡಿ ಮುದ್ದು ಮಾಡುವವರೆಗೂ ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕ್ರಿಗೆಗೆ ‘ಹೃಗರ್’ ಎಂದು ಕರೆದ ತಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಓದಿ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಹಿಡಿಗೆ ಅನ್ನಿಣ್ಯವಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದ್ದ ತನ್ನ ಮಟ್ಟಿಹಬ್ಬದ ಕೊಡುಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿಂದ ಕಳೆದುಹೊಗಿತ್ತು.

‘ಸ್ಮಾಲ್ ಅಡ್ಲೆಲ್ ನಾನು ಬಿತ್ತಿನಿ ಮದುಕೋಳೇ’ ವಿಂಕಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಇಂಚರ ಒಪ್ಪಿ ತಲ್ಲಿಯಾಡಿಸಿದಳು. ಮನೆಯ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ, ಮೋರಿಯ ಒಳಗೆ, ಕಾರುಗಳ ಕೆಳಗೆ ಮದುಕಿದರು. ವಿಂಕಿ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರನ್ನು ಹೃಗರ್ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಎದುರು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಶಿತ್ತಿದ್ದ ಹಿಡಿಯರು ‘ಹೃಗರ್’ ಅಂದರೆ ನಾಯಿಮರಿನಾ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ‘ಇಲ್ಲ ತಾತಾ ಬೆಕ್ಕಿನ ಮರಿ’ ಎಂದಳು. ‘ಒ ಬೆಕ್ಕಿನ ಮರಿನಾ, ಮೌನ್ ಸಂಜಿ ಮನ ಆಚೆ ಪುಶಿತ್ತಿದ್ದ ಬಂದು ಬೆಕ್ಕಿನಮರಿನಾ ಒಬ್ಬರು ಎಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಹೊರುದರು’ ಎಂದರು.

‘ಯಾರು ಅಂತ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾ ತಾತೆ?’ ವಿಂಕಿ ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

ಹಿಡಿಯರು ‘ಇಲ್ಲಮ್ಮೆ ಆದರೆ ಆಗಾಗ ಅವರು ಇಲ್ಲೇ ಓಡಾಡ್ತು ಇತರ್ವಾರೆ. ಪಕ್ಕದ ರಸ್ತೆಯಿವರು ಇರಬೇಕು’ ಎಂದರು. ಅವರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ, ವಿಂಕಿ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ್ತಾ ಮೇಲೆ ಪಕ್ಕದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಾರಿ ಸುತ್ತು ಹೊಡಿದರು. ಅದರೆ ಬೆಕ್ಕಿನಮರಿ ಪತ್ತೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಶನಿವಾರ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅಪ್ಪು ಹೊತ್ತಿಗೆ ವಿಂಕಿ ಇಂಚರಳ